

phán hương một thuở yêu người

Anh nhớ mãi mùi non xanh dại

Hương trời

Hương tóc

Hương em bay

Ngàn năm hồ dẽ quên nhau được

Đâu thấy đau trong tiếng thở dài

Con đường thân, yêu

Con ngõ quen có tắt đi trăm ngả đèn vàng có
đất đá trôi theo hồn biển giận

Anh vẫn còn chưa thể nào quên

Em câu tuyệt bút khôn lời tả

Em thánh thần mê muội chẳng về

*Em ru ngọc đá lời tan vỡ
Em giết bao lần chỉ nét mi*

*Và chiêu vàng
Và sông nước đây
Gió xa xôi
Lạnh
Nhớ
Lưng người
Chân mây một đốm trời sao bạc
Mắt lưng tròng chân bước còn ai.*

*Anh vẫn khôn nguôi nỗi nhớ này
Giờ quanh mình chỉ bóng chiêu rơi
Thương ơi giọt đắng son hồng ấy
Vi có còn xanh tóc rối bời*